

Царският човѣкъ.

Брръ! брръ! (изважда мечъ и погва момците и народътъ).

Народътъ бѣга. Другитѣ царски хора съ смѣхъ спѣватъ, удрятъ кого завѣрихъ и казватъ: „И тѣзи сж отъ Асѣновците!“... Единтъ спѣва баба Кера.

Баба Кера (мъчи се да стане).

Охъ, бре синко, стара сжмъ бре... (става, държи се за колѣното и охкашницъ и куцншкомъ утива на страни).

От. Иванъ (доближава и улавя царскиятъ човѣкъ за рамото).

Какво правишъ, приятелю? За това ли ти е далъ царятъ мечъ, да биешъ братята си?

Народътъ се спира и гледа. Другитѣ царски хора и тѣ зачудено гледатъ на Отца Ивана. Петъръ доближава и той.

Исакъ (показва се и гледа внимателно).

Царскиятъ човѣкъ (мъчи се да се издръпне отъ ръката на Отца Ивана).

Приятель ли? Ти не ми си приятель... азъ не те познавамъ... (издръпва се и замахва съ мечтъ си на Отца Ивана).

От. Иванъ (улавя му ръката, измича мечтъ и го захвърга на страна, а самиятъ него мушва).

Царскиятъ човѣкъ (полита на страни).

Народътъ се смѣе.

Другитѣ царски хора (сърдито).

Какво? (спуштатъ се на Отца Ивана).

Петъръ (изпрѣча се отъ предя имъ съ мечъ).

Кждѣ, приятели?

Царскитѣ хора (спиратъ се и смаяно гледатъ).

Гласъ.

Да си идемъ, че лошево! тѣ сж царски хора...

Другъ гласъ.

Да си идемъ, да си идемъ!... Никой здравъ не остава отъ насъ.

Смущение. Народътъ пачева съ страхъ да се разутива.